„Пример онога ко спомиње свога Господара и онога ко Га не спомиње је као пример живог и мртвог.“

Од Ебу Мусаа, нека је Аллах задовољан њиме, преноси се да је Посланик, нека су на њега мир и благослов Божији, рекао: „Пример онога ко спомиње свога Господара и онога ко Га не спомиње је као пример живог и мртвог.“ А у верзији коју бележи Муслим стоји: „Пример куће у којој се спомиње Аллах и куће у којој се Аллах не спомиње је као пример живог и мртвог.“

[متفق عليه] [صحيح]

Посланик, нека су на њега мир и благослов Божији, објаснио је разлику између онога ко спомиње Аллаха и онога ко Га не спомиње, истичући да је та разлика као она између живог и мртвог у њиховој користи и изгледу. Онај ко спомиње свога Господара је попут живог човека, чији је спољашњи изглед украшен светлошћу живота, а његова унутрашњост обасјана светлом знања и спознаје, доносећи корист. Док је онај ко не спомиње Аллаха попут мртвог човека, чији је спољашњи изглед празан, а унутрашњост празна, без икакве користи. Такође, кућа се сматра „живом“ ако њени становници спомињу Аллаха, у противном је то „мртва“ кућа, јер су њени становници у стању неактивности и немара према спомињању Аллаха. Када се користе изрази „жива“ и „мртва“ у опису куће, то се односи на њене становнике.

http://www.sunnah.global/hadeeth/sr/show/4177